

6 MAYIS 1972

ve

**«Küçük burjuva
maceracılığı» ÜZERİNE**

emeğin birliği yayınları
Birinci Baskı Haziran — 1978

EMEGIN BİRLİĞİ YAYINLARI

* Yönetim Yeri : Eskişaray Cad. Saray Pasajı P/60
Gaziantep * Yazışma Adresi : P.K. 192 Beyazıt-
İstanbul * Dizgi - Tertip : Evren Matbaası * Baskı :
Doğan Basımevil

6 MAYIS 1972 ve «KÜÇÜK BURJUVA MACERACILIĞI» ÜZERİNE

6 Mayıs 1972, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, ve Hüseyin İnan'ın 12 Mart faşizmi tarafından idam edildiği gündür. 6 Mayıs 1972. Türkiye İşçi sınıfının ve emekçi halklarının, faşizme ve işbirlikçi tekelci sermaye düzenine karşı mücadelede üç yiğit önderini şehit verdiği gündür.

Bugün tartışılmaz bir gerçek olarak ortaya çıkmıştır ki, Deniz'lerin, Yusuf'ların, Hüseyinler'in ve daha nice yiğit devrimcinin uğruna kan akıttıkları mücadele, yani 1971 hareketi, işçi sınıfının yarım asırdan uzun bir süreden beri süregelen devrim mücadelesinde belirleyici önemi olan bir dönemi, bir dönüm noktası teşkil etmektedir. Ve bu mücadelede kanlarını akıtan yüzlerce devrimci, bütün bilinçli işçilerin ve emekçilerin gönüllerinde ve bilinçlerinde birer anıt olmuşlardır.

Kuşkusuz, Denizlerin ve mücadele yoldaşlarının giriştikleri bu mücadele, saf, karışksız ve hatasız bir hareket değildir. 1971 Türkiyesinin ekonomik, sosyal ve siyasi şartları ve o dönemdeki işçi hareketinin gelişme seviyesi göz önünde tutulduğunda, zaten bunun böyle olamayacağı da açıkça ortaya çıkar. Bu yüz-

den, günümüzde her devrimci, 1971'lerin mücadelesini işçi sınıfının mücadelesi ve Marksizm - Leninizm açısından dikkatlice incelemek, bu hareketin doğru yönlerini benimseyip geliştirmek, hatalı ve eksik yönlerinden de dersler çıkarmak zorundadır.

Emeğin Birliği, bundan önceki sayılarında, 1971 hareketini nasıl değerlendirildiğini çeşitli yazılarında açıkladığı için bu yazımızda sorunun bu yönünü yeniden ele alacak değiliz. Ancak, burada 1971 hareketinin değerlendirmesi açısından üzerinde durulması gereken bir nokta vardır.

Bilindiği gibi, gerek 12 Mart döneminde ve gerekse günümüze kadar süren dönemde, Denizler ve onların mücadelesi birçok ve çeşitli çevreler tarafından karalanmış, suçlanmış ve küfürler edilmiştir. En başta, faşizm ve bütün burjuvalar, Denizleri «anarşistler», «eşkiyolar» olarak göstermeye çalışmışlardır. Onların sınıfsal çıkarları gereği, bunları söylemeleri son derece doğaldır. Diğer taraftan, eskisi, yenisi bütün Maoocu burjuva uşakları da, Denizleri ve onların mücadelesini «küçük - burjuva maceracılığın» ve «anarşistlikle suçlamışlardır. Onların da bunu söylemeleri doğaldır ve bu konuda onlarla bir polemikimiz artık söz konusu olamaz. Çünkü, bu burjuva uşaklarının sesine artık işçi ve emekçiler değil, Türkeş'ler, Murat Bayrak'lar, Nazlı İliçak'lar kulak vermektedir.

Ancak, bugün daha hâlâ işçi sınıfı ve sosyalizm adına mücadele iddiasında bulunan bir sürü oportünist parti veya grup da, aynı karalama kampanyasına iştirak etmektedir. Bugün, TKP, TIP, TSİP, SDP gibi partiler, hemen hemen bütün «Kivildimliler» vb. oportünistler, ya azgın küfürlerle, ya da biraz daha yumuşatılmış şekilde, 1971 hareketinin «küçük-burju-

va maceracılığı» olduğu iddiasında bulunuyorlar. Bunlarla, okuyucular önünde biraz hesaplaşmak ve kimin «küçük-burjuva» ve kimin «maceracı» olduğunu kısaca ortaya çıkarmak gerekiyor.

HANGİSİ KÜÇÜK-BURJUVA ?

Önce, bütün bu oportünistlerin, Deniz'leri ve mücadelesini «küçük-burjuva» olarak suçlamaları üzerinde duralım.

Bilindiği gibi, burjuva toplumlarda küçük-burjuvazi yok olmakta olan bir sınıftır ve ekonomik yapısı gereği, ikili bir karakter taşır. Bir taraftan emekçi olduğu için proletaryaya yanaşmak ister, fakat diğer taraftan sermaye sahibi olduğu için burjuvaziyle bağlarını kopartmakta güçlük çekerek ve ne de olsa ona güven duymadan edemez. İşçi sınıfı hareketi içine sızmış küçük-burjuvazinin de karakteri budur; bir yanda işçi sınıfı adına ortaya çıkar ama, öte yanda bir türlü burjuvaziden bağını koparamaz. Ve bu küçük-burjuvalar, proletarya hareketinde oportünizmin maddi temelini teşkil edip, sınıf hareketine, burjuvaziye güven ve proletaryaya güvensizlik duyguları aşılamaya çalışırlar. Her karşılaştıkları siyasi güçlükte, işçi sınıfının kendi gücüne güveneceklerine, şu ya da bu burjuva kesiminin, veya partisinin eteğine sığınır ve onlardan medet beklerler. İşçi sınıfının gerçek temsilcileri Marksistler ise, burjuvaziyle bağlarını çoktan koparmış olup, ondan bir medet beklenmeyeceğini savunurlar.

12 Mart muhtırasının verilmesini ele alalım. Artık bugün kimse inkâr edemez ki, 12 Mart muhtırası, işbirlikçi tekелci sermayenin, açık faşist diktatörlüğü

tezgahlamak için giriştiği bir harekettir ve bu muhtıra, işçi sınıfı mücadelesinin ve genel demokratik hareketin bastırılması amacıyla verilmiştir. Ancak, tekelci sermaye, ordu komutanlarına verdirttiği bu muhtıradaki bir oyuna baş vurmuş; Küçük-burjuvaları ve demokrat unsurları uyutup kendi tarafına çekebilmek için, bu muhtıranın o zamanki Süleyman Demirel hükümetine karşı, «Atatürk devrimlerini» korumak ve gerekli reformları (toprak reformu, vb.) yapmak amacıyla yönelişi gibi bir hile yapmıştır. Bu hilenin, o günkü şartlarda hemen bütün küçük-burjuva ve burjuva-demokrat unsurları şaşkınlığa düşürüp yanıltması mümkün olmuştur.

Şimdi bakalım: Kim 12 Mart muhtırasına karşı nasıl bir tavır takınmış? Hatırlanacağı üzere, Deniz'lere ve mücadelesine «küçük-burjuva» karalamasında bulunan ve oportünist partilerin ve grupların istisnasız tümü, 12 Mart muhtırasını, yayınladıkları bildiriyle veya demeçlerle, AP'nin gerici iktidarına karşı ve «Atatürk devrimleri» ve reformlardan yana olması (!) açısından desteklediklerini, ya da olumlu bulduklarını açıklamışlardır. Yani, tekelci sermaye, bu zavallı oportünistlere, kendi faşist diktatörlük tezgahlama oyununa alışı tutturmuştur. Bu biçarler de, AP'nin gerici iktidarına karşı mücadelelerinde, tekelci sermayenin 12 Mart muhtırasına güvenmiş ve işçi sınıfını da bu yolda kandırmış ve gözünü bağlamışlardır. Hatta, o günün biricik kitlevi gençlik örgütü olan, Dev - Genç bile, aynı hataya düşmüş, ancak belli bir müddet sonra bu hatasını düzeltme yoluna gidebilmiştir.

Bir de Deniz'lere bakalım, onlar ne yapmış? Deniz'ler ise, 12 Mart'ın hemen ertesi günü bir bildiri yayınlayarak, bu muhtıranın, işçi sınıfına ve emekçi

halka karşı girişilmiş bir darbe olduğunu, bunun faşist bir diktatörlüğü amaçladığını, Muhtıradaki belirtilen hususların halkı kandırmak amacıyla konduğunu kesin bir şekilde açıklamışlardır. Bu yüzden de, bu faşist girişime karşı sonuna kadar mücadeleye devam edeceklerini belirtmişlerdir. Ve zaten ondan sonraki tavırları da bu olmuştur.

Şimdi soralım okuyucuya: Bunlardan hangisi «küçük-burjuva»? Tekelci sermayenin 12 Mart muhtırasına güven duyup, buna alkış çalan ve işçi sınıfını aldatan bu zavallılar mı? Yoksa, bu muhtıranın sınıf muhtevasını ve siyasi amacını ilk gündünden itibaren açıkça gösteren ve işçi sınıfına ve emekçi halka bu faşist darbeye karşı mücadeleye yolunu gösteren Deniz'ler mi?

HANGİSİ MACERACI?

Bu zavallı oportünistlerin «maceracılık» suçlamalarına gelince. Önce, TKP, TIP, TSİP, SDP vb. parti ve grupları ele alalım. Bu oportünistler, Deniz'leri ne için «maceracılık»la suçladılar? «Bireysel terörist», ya da «goşist» mücadele yöntemlerine ve taktiklerine başvurdukları için mi? Böyle göstermek ve yutturmak isterler. Ama esas sebep bu değildir. Çünkü, bu oportünistlerle Deniz'lerin mücadelesi arasında daha temelli ve daha köklü kesin bir ayrılık yatar. Bilindiği gibi, Deniz'ler, işçi sınıfının devrim mücadelesinin ancak şiddet politikasına, bunun zorunlu sonucu olarak örgütlenmesinin de illegalite temelüne dayanması gerektiğini, aksi takdirde, işçi sınıfının bir devrimi gerçekleştirmesinin ve sosyalizme ulaşmasının ancak bir hayal olabileceğini görmüşlerdir. Ve

bu inançları doğrultusunda, o günün zorunlu şartlarında eksik ve hatalı taktiklerle de olsa, mücadeleye girişmişlerdir. Bu oportünist parti veya gruplar ise, programlarında ya da yazılarından, açıkça, işçi sınıfının sosyal-devrimini «barışçı yollardan», ya da bunun başka bir ifadesi olan, «ileri demokrasi», «anayasal», vb. yollardan gerçekleştirmesi gerektiğini ilan etmişlerdir. İşçi sınıfı arasındaki propaganda çalışmalarını da bu görüşleri üzerine temellendirmişlerdir. Yani bunlar, şiddet politikasının şu ya da bu mücadele yöntemleriyle uygulanmasına değil, aksine, şiddet politikasının ve dolayısıyla proleterya diktatörlüğünün özüne karşıdırlar. Açıkça söyleyememelerine rağmen, proleterya diktatörlüğüne karşıdırlar; çünkü «barışçı» yollardan bir diktatörlüğe varılabileceği iddiasına kargolar bile güler. İşte bu oportünistlerin Deniz'leri «maceracı» olarak suçlamalarının temelinde, Deniz'lerin, şiddet politikasını gündeme getirmeleri yatar.

Maceracılık, her devrimcinin bilebileceği gibi, işçi sınıfını devrime ve sosyalizme götüren mücadele yolunda değil de, işçi sınıfının kendi gücünde başka güçlere dayanarak, devrime ve sosyalizme giden mücadele yolundan saparak, işçi sınıfını, burjuvazi karşısında sonu gelmez, çıkmaz ve karanlık maceralara atmak demektir. Kısacası, işçi sınıfına kurtuluş yolunu değil, kurtulamama yolunu göstermek demektir. Şimdi bakalım kimler işçi sınıfını maceraya sürükler?

Marksizmin en temel ve evrensel ilkelerinden biri, proleterya diktatörlüğü, yani devrimin mutlaka şiddete, zora dayanacağı ilkesidir. Dünya işçi sınıfı hareketi tarihinde bugüne kadar, Marksizmle oportünizm arasındaki en kesin ayırım bu ilkenin kabul edi-

lip edilmemesinden doğmuştur. Özellikle Lenin'in döneminden bu yana bütün Marksist partilerle, oportünist-revizyonist partiler arasında bu ayırım kesinleşmiştir. En başta Bolşevikler, kendi ülkelerindeki menşeviklere ve tüm II. Enternasyonal oportünistlerine karşı, işçi sınıfının devrimde mutlaka şiddete dayanmaları, burjuvaziye karşı proleterya diktatörlüğünü kurmaları gerektiği ilkesini savunmuşlar ve Rusya işçi sınıfını bu ruhla eğitip mücadeleye hazırlayarak, Ekim Devrimini zafere ulaştırmışlardır. Yani, Marksizmin şiddet politikası ilkesine dayanan Bolşevikler, işçi sınıfının maceraya falan değil, devrime ve sosyalizme götürmüşlerdir. Bugüne kadar devrimini gerçekleştirip sosyalizmi gören bütün ülkelerin işçi sınıfı ve partileri de aynı Marksist evrensel ilkeye dayanmışlardır.

Peki, proleterya diktatörlüğünü ve dolayısıyla şiddet politikasını red edip, onun yerine «barışçı», «anayasal» ya da «parlamentar» yolu seçen oportünist partiler ne yapmıştır. Bir kaç örnek alarak bir de onları inceleyelim.

Birinci örnek, 1918'lerdeki oportünist II. Enternasyonal'in en büyük partisi olan Alman Sosyal - Demokrat partisidir. Bilindiği gibi, bu parti 1910'lara kadar Marksizmin bütün ilkelerini kabullenirken, daha sonra burjuva uşağı önderleri eliyle Marksizmin proleterya diktatörlüğü ilkesine karşı çıkmış ve işçi sınıfının «barışçı» ve «seçimler» yolundan iktidara gelebileceğini savunmuştur. Bu nedenle, 1918'de Almanya'da devrim durumu doğup, işçi sınıfı ayaklanması başladığında, bu parti şiddete ve ayaklanmaya başvurulmasına karşı çıkmış, işçilerin devrimci hareketlerini bölmüş, parçalamış ve güçsüzleştirmiştir. Sonucunda, bazı eyaletlerde ayaklanıp iktidarı bile

ele geçiren işçi sınıfı, bu oportünistlerin ihaneti sayesinde, güçsüz düşerek burjuvazi karşısında yenilmiş ve burjuvazi de duruma hakim olarak on binlerce işçiyi katliamdan geçirmiştir. Hatta bu katliam, bu alçak sosyal-demokratların hükümette olduğu zaman yapılmıştır.

Daha sonra, 1920'lerden 1934'e kadar Almanya'da devrimci bunalım devam etmiş; bu yüzden Alman tekelci sermayesi iktidara hakim olup işçi sınıfı hareketini yok etmek amacıyla Hitler faşizmini tezgahlamaya girişmiştir. O dönemde, işçi sınıfının şiddet yoluyla, Hitler faşistlerini ezip yok etmesi mümkün değilken, Alman Sosyal-Demokratları, Hitler faşizmine karşı da gene «barışçı» ve «parlamentar» bir mücadele yürütmüş ve bu ihanetleri sayesinde gelişip güçlenen Hitler faşizmi 1933'te daha henüz işçi sınıfı karşısında yeterli güçte olmadığı halde iktidarı ele geçirebilmiş ve sonra tüm işçi sınıfı hareketini, komünistleri de, «barışçı» oportünistleri de kana boğarak ezmiştir. Daha sonra da azgınca dünya işçi sınıfına ve sosyalizme karşı mücadeleye yönelerek, II. Dünya Savaşını tezgahlamıştır. İşte Alman oportünistlerinin bu «barışçı» ve «parlamentar» yol politikası hem Alman işçi sınıfını hem uluslararası işçi sınıfını ve hem de bütün dünyayı böylesi bir korkunç, kanlı ve çok pahalı ödenen bir maceraya sürüklemiştir.

İkinci örnek, Endonezya Komünist Partisidir. Bu parti, 1950'lerde kapitalist dünyadaki en büyük işçi partilerinden biriydi. Aynı dönemde Endonezya'da, milli burjuvazinin temsilcisi durumunda olan ve emperyalizme karşı «bağımsızlık» politikası yürüten, Sukarno iktidarı vardı. Endonezya Komünist Partisi de, bu Sukarno iktidarına güvenip onu destekleyerek,

işçi sınıfının «barışçı» ve «parlamentar» yollardan ve bu burjuvaziyle anlaşarak sosyalizme doğru geçebileceği, oportünist tezini savunuyordu. Amerikan emperyalizmi ve Endonezya'daki işbirlikçi burjuvazi ise baş durmuyor Sukarno iktidarını devirip, işbirlikçi ve gerici bir iktidar kurmak için çalışıyorlardı. Bu yolda, giderek güçlenen işbirlikçi burjuvazi, subayları satın alma yolundan kendine bağlayarak ordunun denetimini ele geçiriyor ve devlet mekanizmasındaki etkinliğini giderek artırıyordu. Bunun karşısında, Komünist Partisi ise hâlâ «barışçı» ve «parlamentar» bir mücadele izliyor ve bu gerici darbe hazırlıklarına karşı, kendisine umut bağlamış milyonlarca işçi ve emekçiyi silahlandırıp hazırlamıyordu. Nihayet, 1965-66 yıllarında artık yeterince güçlenen emperyalizm ve işbirlikçisi burjuvazi, orduyu tamamen ele geçirip, faşist general Suharto eliyle bir askeri darbe hazırladı. Bu darbe karşısında Komünist parti ise, «barış» politikası nedeniyle, işçi ve emekçileri silahlandırıp bir mücadeleye atılmadı. Bu oportünist politikanın neticesinde, iktidarı rahatlıkla ele geçiren gericiler, işçi ve emekçi sınıflara karşı saldırıya geçerek, silahsız ve savunmasız durumda yakaladıkları kitleler üzerinde korkunç bir katliama giriştiler. Tam 1 milyon komünist, ilerici ve demokrat, faşist darbeciler tarafından katledildi. İşçi sınıfı bütün mücadele gücünü kaybetti ve ağır bir yenilgiye uğradı. Endonezya Komünist Partisi de kendi işçi sınıfını «barışçı yol»dan işte böyle kanlı ve karanlık bir maceraya sürükledi.

Üçüncü ve son örnek Şili Komünist Partisi'dir. Herkesçe bilindiği gibi Allende ve Halk Birliği Cephesi, seçim yoluyla hükümete geldi. Allende bu hükümet eliyle ve «barışçı» yoldan sosyalizme geçilebi-

leceğini iddia ederken Komünist Partisi de hararetle bu görüşü destekledi. Çünkü kendisi de, aynı tezi savunuyordu. Bunun için, Komünist Partisi, iktidarın bütün olanaklarından yararlanarak işçileri silahlandırıp kesin devrim mücadelesine hazırlayıp güçlendireceğine, tam tersine işçi sınıfını silahtan tecrit etti. Çünkü, kendi aklınca, işçiler silaha başvurmadan ve Şili'nin burjuva ordusuna kendi güvenliğini emanet ederekten de, sosyalizme geçebilirlerdi!.. Bu «barış» politikasının da hangi sonuca ulaştığı malumdur. ABD emperyalistleri ve tekeller, Şili burjuva ordusunu kendilerine bağlayarak, faşist bir darbe tezgahladılar. Bütün Şili işçi ve emekçileri bu faşist darbeye karşı ayaklanarak mücadeleye giriştiler. Ama ellerinde mücadele edecekleri silah yoktu; bunun yerine Şili Komünist Partisi'nin ve Allende'nin «barış» ve «kardeşlik» üzerine nutuk attıkları bildiri kâğıtları vardı. Nutukla ve kâğıt parçaları ile savaşılmaz. Onun için de Şili işçileri yenildiler. Fabrikalarını koruyan işçilerin üzerine faşist ordunun uçakları bombalar yağdırırken, Şili Komünist Partisi hâlâ, ordu içindeki ilerici subayların girişecekleri harekete bel bağlıyordu. Neticede, faşist diktatörlük savunmasız yakaladığı işçi sınıfının en az 25 bin evladını katletti. 50 bin kadar devrimciyi zindanlara tıktı. İşte Şili Komünist Partisi de, yine «barışçı» yoldan, işçi sınıfını sosyalizme değil, tam tersine, kanlı ve sonu belirsiz bir maceraya sürükledi. İşin ilginç yönü, Şili Komünist Partisi yöneticileri daha hâlâ utanmazca ve alçakça, «eğer bir takım küçük-burjuva maceracıların sorumsuz ve zararlı eylemleri olmasaydı», Şili'de sosyalizmin bu hükümet eliyle barışçı yoldan gerçekleşmesinin mümkün olduğunu, iddia etmektedir. Bu kadarına da pes doğrusu!..

Bugün aynı sorun, dünyada proleterya diktatörlüğü ilkesini reddeden ve «ileri demokrasi» ve «barışçı» yoldan sosyalizme geçilebileceğini iddia eden tüm oportünist «komünist» partileri için de gündemde durmaktadır. Örneğin, İtalyan, Fransız ve İspanyol «komünist» partilerinin, «barışçı yolu»nu, «tarihi uzlaşma»yı, «ileri demokrasi»yi savunan yöneticileri, kendi ülkelerinin işçilerini nereye götürüyorlar? Devrime ve sosyalizme mi? Hayır, sonu gelmez ve işçilerin yine kanlarıyla ve pahalıya ödeyecekleri bir maceraya...

Bizim sözünü ettiğimiz, oportünist partilerimizin ve gruplarımızın dünyadaki bu oportünist ve namussuz yandaşlarını hararetle desteklediklerini hatırlatmaya lüzum bile yoktur.

Şimdi bir daha soralım okuyucuya? Hangisi maceracı? İşçi sınıfına şiddet politikasına ve illegaliteye dayanması şart olan bir mücadele yolunu gösteren ve bu uğurda kanının son damlasına kadar mücadele eden Deniz'ler mi? Yoksa, işçi sınıfına barış, «parlamento», «ileri demokrasi» yolunu gösterip de, işçi sınıfı faşist diktatörlüğün terörü karşısında kaldığında, mücadeleden kaçıp saklanacak delik crayon bu oportünistler mi?

Diğer taraftan, maceracılığın diğer bir biçimi de, işçi sınıfı ve burjuva ordusunun bazı ileri kesimlerine dayanıp bir sol darbe gerçekleştirerek, işçi sınıfı iktidarının bu yoldan kurulmasını önerir. Marksist literatürde genellikle «blankizm» olarak bilinen bu maceracılığa, bizim hareketimizde «sol cuntacılık» ismi de verilir. Bunlar da işçi sınıfının kendi güçlerini örgütlemesi yerine, bir takım radikal subayların örgütlenerek burjuva ordusunun ele geçirilip buna dayanılması yolunu savunurlar.

Deniz'leri ve mücadelesini «küçük-burjuva maceracılığı» ile suçlayan Kuvvümler ve benzeri oportünistler ise, 12 Mart öncesinde ve sırasında, «proleterya aydınları» (yani ordu) «asker-sivil-aydın» ve benzeri sapımsılık tezlerle dayanarak, işçi sınıfı adına, ordu içindeki sol radikal subaylarla ilişki içerisinde, «mücadele» ediyorlar ve işçi sınıfına da bu «yol»u öneriyorlardı. İBlindiği gibi, H. Kuvvümlü, bu görüşlerine dayanarak, 12 Mart faşist darbesini, «Ordu Kılıcını Anı» sözleriyle selamlıyor ve destekliyordu. Hatta bütün «sol cuntacılar, Deniz'lere, bu türlü anti-Marksist görüşlerle ve kişilerle bağlarını tümüyle kopardığı için ve hele, örgütlerinin ismini «ordu» olarak aldıkları için, «bir ülkede bir tane ordu olur» görüşüyle ateş püskürüyorlardı. İşte, ne gariptir ki, bu unsurların da çoğu şimdi, işçi sınıfı adına ahkâm keserek, Deniz'leri «küçük-burjuva maceracılığı» ile suçluyorlar.

Bir kere daha soralım okuyucuya: Bunlardan hangisi «maceracı?» Deniz'ler mi, yoksa «sol cunta» ya bel bağlayıp hayalleri kursaklarında kalanlar mı?

İşte, Deniz'lerin, Yusuf'ların ve Hüseyin'lerin işçi ve emekçi halkı uğruna ölüme gittiği günün 6. yıldönümünü anarken, bütün devrimcilerin bu sorulara açık ve kesin cevap vermeleri gerekir. Çünkü bunlar geçmişin değil, fakat önümüzdeki geleceğin en hayati sorunlarından bir kaçıdır.

Son olarak bir daha belirtmeliyiz ki, biz, Deniz'lerin mücadelesini her yönüyle inceleyip, değerlendiren, sağlam dersler çıkarılmasından yanayız. Ve bazılarının iddia ettiği gibi, biz Deniz'lerin mücadelesine tek başına sahip çıkma, ya da onlar üzerine miras davasına girişme niyetinde ve görüşünde de değiliz. Ve kimsenin de onlar ve diğer devrim şehitleri üye-

rine miras davasına girişmemesi gerektiğine inanıyoruz.

Çünkü, Deniz'ler, Hüseyin'ler, Yusuf'lar ve bütün devrim şehitleri, bir takım grupların değil, devrim mücadelesinde ileriye doğru yürüyen işçi sınıfının ve tüm emekçilerindir. Onlar üzerinde sadece bu sınıflar, emekçi halkımız hak iddia edebilir.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar devrim şehitlerini unutmaz.

(1 MAYIS 1978)

EMEĞİN BİRLİĞİNE YÖNELTİLEN ŞARLATANCA BİR SALDIRIYA CEVAP

Emeğin Birliği çıkmaya başladığı günden bugüne (yazılı olarak ve elimize geçen), bir eleştiri, bir de şarlatanca saldırı yöneltilmiştir. (1) Eleştiri: Mihri Belli'nin genel başkanlığını yaptığı, Türkiye Emekçi Partisi'nin (TEP), haftalık gazetesi olan «Bağımsız Türkiye» gazetesi tarafından yapıldı. Şarlatanlık saldırısı ise: «Halkın Birliği» tarafından «Halkın Birliği»nin 7. sayısında yer aldı.

Kuşkusuz bu durumda: «Bağımsız Türkiye» gazetesinin eleştirisi daha ciddi olduğu için: önce onun eleştirisini cevaplamak gerekirdi. Ne ki; «Bağımsız Türkiye» gazetesinin eleştirisi hâlâ bitmediği, devam ettiği için: Eleştiri bitince cevaplamak kaydıyla, şimdilik erteleyip; «Halkın Birliği»nin şarlatanlık saldırısını cevaplayacağız.

«Halkın Birliği» 7. sayısınının 14. sayfasını «Deniz,

1) Bu yazı 4 Temmuz 1977 tarihinde yazılmıştır. Ve Emeğin Birliği'nin 7. Sayısında yayınlanmıştır.

Hüseyin, Yusuf'un Anıları Yaşıyor» başlığı altında; Deniz, Hüseyin, Yusuf'un anma gününe ayırmış. Kendi keyfince bir şeyler söyledikten sonra, bu devrim şehitlerinin niteliklerini de belirterek (!) şöyle demiş: «Kafalarındaki şu rektif devrim yolu, küçük burjuva devrimciliği anlayışı, tesadüfen ortaya çıkan, ya da kötü niyetlerinden doğan bir anlayış değildir.» Sosyal-şover yazar hazretleri, hem şehit yoldaşlarımızı «küçük-burjuva ihtilalcileri» olarak nitelemiş, hem de büyük bir fevkalâtilikle; bu niteliklerinin «kötü niyetlerinden» olmadığı sosyal-şarlatanlığını yapmıştır. Daha sonra, o cümledeki hareketin sınıfsal bir analizini (!) yaparak da şu senteze varmış: «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının mücadele anlayışları küçük-burjuva ihtilalciliği olmasa birlikte, o hareket içinde proleter bir yan da vardı ve bu yan gelişmektedir.» Görüldüğü gibi, Maocu yazar hazretleri; Faşizme karşı kahramanca ve kararlı proleter mücadeleleriyle Türkiye toplumunu kökünden sarsan, Türkiye işçi sınıfı ve diğer tüm emekçiler üzerinde silinmeyecek derin izler bırakan, kahraman devrim şehitleri; Deniz, Hüseyin, Yusuf'u «küçük-burjuva ihtilalcileri», fakat; Maocu kervana katılan küçük-burjuva züppeelerini ise; «proleter» devrimciler olarak (!) niteliyor.

71 dönemi, Deniz'lerin hareketinin proleter ve küçük-burjuva olmak üzere, iki yönünün olduğu, hareketin homojen sınıfsal bir nitelik taşımadığı doğrudur. Fakat bu hareketin küçük-burjuva yönünü «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının» temsil ettiği iddiası; tamamen öznel, egoistçe, adi ve iblisçe bir siyasi sahtekârlıktır. Böylesi bir sapı silik iddiaya maddî temel bulmak imkânsızdır. Zaten siyasi simsar yazar efendi de bu iddiasına bir kılıf bulmaya çalışmış, fakat; bulmuş olduğu bu kılıf da, kendisi gibi sipsivri

ayazda kalmış. Bulduğu kılıf şu: «Aksine o dönemi hazırlayan objektif gerçekler ve kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi bu arkadaşların anlayışlarının doğmasına etki etmiştir.» İşte; bu efendinin şarlatanlık iddiasına bulmuş olduğu kılıf (!) Bulmuş olduğu bu yapmacık kılıfa; kasıtlı siyasi sahtekârlardan başkasını inandırmak mümkün mü? Bu siyasi sahtekârın, şehit yoldaşlarımıza yakıştırmış olduğu bu sıfatın tek nedeni: herkesin bilebileceği gibi, bu yoldaşların Sovyet düşmanlığı yapmamış olmalarından gelmektedir. Çünkü; bu şehit yoldaşların pratikte yaptığının aynısını İbrahim Kaypakkaya'da yaptığı halde, İbrahim'e «proleter» devrimci der ve öyle kabul ederler. Böyle olduğu halde; «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını küçük-burjuva ihtilalciliği» ile suçlarlar. Bu Maocu değerlendirmenin her şeyde olduğu gibi burada da mayası meydana çıkmaktadır.

71 dönemi Deniz'ler Hareketinin proleter yönünü; şimdiki Maocu kervana katılan sosyal-şovenler değil; «Deniz Gezmiş ve arkadaşları» temsil ediyorlardı. Ve hareketin bu liderleri, devrimci harekete şu katkılarıyla hareketin proleter yönünü temsil ettiklerini ispatlamışlardır.

1) Eksik de uygulanmış olsa, illegalitenin, 2) Yine hatırlar da yapmakla birlikte, şiddet politikasını mücadelenin temel ilkeleri haline getirmeleri ve 3) Fecrînin karşısında proleter bir kararlılık ve inançla Türkiye ve dünya proletaryasına layık bir şekilde direnenek, burjuvazinin yüreğine ölürken bile korku salmaları.

Evet Hüseyin, Deniz, Yusuf'un liderliklerinde başlatılan hareketin, bir küçük-burjuva, bir de proleter yönü vardı. Fakat proleter yönünü; bu şehit devrim liderleri «devrimci harekete yapmış oldukları bu ö-

nemli katkıları»; temsil etmekteydiler ve yaşayan anılarıyla etmektedirler de. Bu şehit yoldaşları Mao-cu olmadıkları için «küçük-burjuva ihtilalciliği» ile suçlamak ve «aksine o dönemi hazırlayan objektif gerçekler ve kitlelerin bilinçlenme ve örgütlenme seviyesi bu arkadaşların anlayışlarının doğmasına etki etmiştir» diyerek; o zamanın Maoçularının, bunları etkileyecek güçte olmadıklarından dert yanarak, siyasi sahtekarlık yapmak boşuna sayın yazar. Boşuna çünkü: Maoçuluk havada bir ideoloji değil, Maoçuluk küçük-burjuva sınıfsal temelinden kaynaklanan bir ideolojidir. Bunun için bu ideolojiyi benimsemek rastgele bir şey değil, küçük-burjuva sınıfsal karakter isteyen bir şeydir. Yani, Deniz'lerin hareketi içinde yer alan bazı unsurların bugün Maoçu kervana katılmalarının sebebi, Maoçuların siyasi bakımdan devrimci hareket içerisinde güçlü olmaları değil, fakat bu unsurların küçük-burjuva sınıfsal niteliğidir, o dönemde devrimci hareket içerisinde henüz küçük-burjuva ile proletarya arasındaki çelişki, (Maoçuluğun P D Aydınlik adı altında ortaya çıkmış olmasına rağmen) henüz tam anlamıyla su yüzüne çıkmamıştı. Bundan dolayı, küçük-burjuvazi ile proletarya, ayrı ayrı saflarda değil, bir örgüt çatısı altında birlikte olabiliyordu. Onun için: «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının» temsil ettiği mücadelenin çatısı altında da, hem proleter, hem de küçük-burjuvalar bulunuyorlardı. Ancak; bu sınıfsal saflaşma daha sonra gerçekleşmiştir. Ne ki; Marksistler kişilerin geleceğini müneccimliğini (böylesi müneccimliği ancak Maoçular yaparlar) yapamayacaklarına göre, o dönemde; Hüseyin, Deniz, Yusuf yoldaşlar, söylemiş oldukları sözlerinin altına koymuş oldukları şu şiarlarla Mao-cu küçük - burjuva, sosyal-şoven kesimi değil, pro-

leter kesimi temsil ettiklerini ispatlamışlardır: Deniz: «Yaşasın Türkiye halkının bağımsızlık mücadelesi. Yaşasın Marksizmin - Leninizmin yüce ideolojisi. Yaşasın Türk ve Kürt halkının devrimci mücadelesi.»

Hüseyin: «Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm ve emperyalizm.»

Yusuf: «Yaşasın devrimciler, Kahrolsun faşizm». Görüldüğü gibi: bu şehit yoldaşlar, o dönemde Mao-cuların yapmış oldukları bütün şarlatanlığa rağmen: Ne «Kahrolsun iki şüper güç», ne «kahrolsun sosyal-faşizm» ve ne de «Ne Amerika ne Rusya» gibi; sosyal-şoven küçük-burjuva şarlatanlıklarından hiç birisini yapmamışlardır. İşte şehit yoldaşların bu proleter karakterinden dolayıdır ki; bu Maoçu yazar, bu devrim şehitlerini «küçük-burjuva ihtilalcileri» ve bugün Maoçu kervana katılan ve kimden yana olduklarını 1 Mayıs'ta İstanbul'da tartışılmayacak biçimde ispatlayan sosyal-şovenleri de «proleter» devrimcileri temsil ettiklerini, sofistçe ve şarlatanca iddia etmiştir.

Tabii ki bu zat: Bu devrim şehitlerini hem «küçük-burjuva ihtilalciliği» ile suçlayıp, hem de kendi kavlince «temize» çıkarmak için bu kabahati, o günün koşullarına yüklemesini boşuna yapmamıştır. Maoçuların her iddiasının altından bir çapanoğlu çıktığı gibi; bu gayretinin altında bir bir çapanoğlu yatmaktadır. O da; yeni bir «mirasa» konma davacılığı. Bu zat, bu mirasyedi niyetini şöyle açıklıyor:

«Bu hareket içinde, küçük-burjuva ihtilalciliğini bayrak edinen ve gelişim içinde yılgınlığa düşen unsurların bir kısmı siyasi hayattan çekilmiş, birkaçı soluğu T.K.P.'de almıştır. Emegın Birliğı adlı dergi etrafında birleşen bir kısım teslimiyetçi de, bugün T.K.P.'nin kuyruğunda kulaç atmaktadır. (...) Deniz

Gezmiş'in mirasına sahip çıkmak isteyen bu baylar sahtekârdan başka bir şey değildir. (...) Bu sebeple, hem Deniz ve arkadaşlarına ağız dolusu küfreden revizyonistlerle kolkola gezmek, (doğru, revizyonistler küfretmişlerdir. Peki Maocular az mı küfrettiler? Şimdi «küçük-burjuva ihtilalcileri» derken sende küfretmiş olmuyor musun? E. B.» onların kuyruğundan gitmek, hem de Deniz'lerin mirasçısı olduğunu söylemek iki yüzlü bezirgan tavrıdır. (...) Deniz Gezmiş'in mirasına bezirgan zihniyetle sahip çıkmaya çalışan bir akımda Emekçi dergisi çevresidir. Pili bitmiş eski revizyonistlerden oluşan bu çevre, Denizlerin mücadelesiyle hiç bir ortak yanları olmadığı halde, onun mirasını kendi emellerine alet etmeye, Deniz'in isminden faydalanarak, kendi revizyonist görüşlerini yaymaya çalışmaktadırlar.»

Okuyucunun kolayca görebileceği gibi; bu zatın, bütün derdi sağa-sola saldırarak, bir miras bulup ve bu mirasa konmak. Sağa-sola bu şekilde saldırdıktan sonra; büyük bir «miras» yedilikle şöyle söylüyor: «Çeşitli dönemlerde mücadele veren devrimcilerin olumlu yanlarının tek mirasçısı proleterdevrimciler ve halk kitlesidir.» Tabii ki; «Proleterdevrimci» de bu Maocu zat ve bunun gibi düşünenlerden başkası değildir (!) ve böylece de bu «miras»ın sahibide tabiyatıyla bu zat ve bunun gibi düşünenler oluyor!

Bu Maocu zat ve bunun gibileri; İbrahim Kaypakkaya'nın köylü şapkalı resimleni çektirerek, bu resim'in arkasına gizlenmeleri, bu efendileri iflastan kurtarmaya yetmedi. İflas eden yahudinin eski defterleri yokladığı gibi: Bu sosyal-soven zatta, Kaypakkaya'nın mirası, kendilerini iflastan kurtarmaya yetmeyince hemen eski devrim şe-

hitleri defterini yoklamak aklına gelmiş ve Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşları bulmuş, bunlarda kendisine cazip gelince, hemen bunların bir «miras»cısı pozisyonuna gimiş (!) Ve bunu yiyebilmek içinde sağa-sola pervasızca ağız atmaya başlamış. Emeğin Birliği'ne de bu maksatla çatmış. Yoksa Emeğin Birliği'nde bugüne kadar, Maoçu sosyal-şoven volanti-rist ideolojiyi eleştiren, bir sürü yazılar çıktı ve çıkmaya devam etmektedir. Sayın Maoçu yazar bunların hiç birisini eleştirememiş. Fakat; büyük bir gayret ve çabayla Emeğin Birliği ile «miras» davasına girişmiş. Ne yazık ki; bu «miras»lar Maoçu burjuva uşaklarının yutabileceği cinsten «miras»lar değildir. Çünkü; Yukarıda belirttiğimiz gibi bu şehit yoldaşların, ölüm sehpasının önünde atılan şiarlar bile Maoçulara mahsus şiarlar değil, proletaryaya mahsus şiarlardır. Hem de, bu «miras»a konmak için; bu volantirist Maoçu hazretleri Emeğin Birliği'ne boşuna çatmış. Çünkü Emeğin Birliği şimdiye kadar; «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının» «miras»cısı olduğuna dair bir tek kelime bile yazmamıştır. Çünkü; Emeğin Birliği şuna inanır ki; Devrim şehitleri hiç kimsenin tekelinde değildir ve hiç kimsenin «mirası» da olamaz. Tüm devrim şehitlerinin (tabiri caizse) «mirası» ülkenin ve bütün dünya işçi sınıfı ve emekçilerindir. Emeğin Birliği'nin: Hiç kimsenin «mirasına» ihtiyacı yoktur. Ancak Emeğin Birliği, yalnız «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının» değil, ülkemizde ve bütün dünyada verilen tüm devrim şehitlerine saygılıdır. Devrim şehitlerine saygılıdır. Devrim şehitlerine saygılı olmak «miras»cılık değildir. Deniz, Yusuf, Hüseyin bizim mücadele yoldaşlarımızdır. Bu yoldaşların anılarına saygılı olmaktan daha doğal bir şey var mı? Emeğin Birliği hiç kimsenin «mirasına» konmamıştır,

böyle bir şeye ihtiyacı olmadığı gibi, hiç kimseyle bir «miras»cılık davası da yoktur. Kişi «miras»çılığı ancak: Maoculuğun bir ilkesidir. Marksizmin-Leninizmin değil. Kişileri putlaştırmak ve o putların arkasına gizlenmek Maoculuğa has bir kuraldır. İflas eden bütün ideolojilerin tutunacağı dal her zaman eskipüskü bir «miras» bulup arkasına gizlenmektir. İhten «Halkın Birliği» de herhalde yeni bir ifalasin eşğinde ki: konmak için yeni bir miras arıyor. Konabilseniz bile baylar; bu «miras»da sizi iflastan kurtaramaz. Sizi iflasa doğru götüren; az «miras» yemiş olmanız değil; sizi iflasa götüren: kuyruğuna takıldığınız Maocu sosyal-şoven volantirist ideolojidir.

Biz: Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in şahsiyetlerinin ve o dönemde tüm yapıların değil; yanlışlarını bir tarafa bırakıp doğrularını alıp; ve özellikle ölürken attıkları şiarları kabul edip ve bu şiarlar ışığında yolumuza devam ediyoruz. Tekrar edelim: Bizim hiç bir kimsenin «miras»ı üzerinde hiç bir kimse ile davamız yoktur(!) Devrim şehitlerini, herkesin andığı gibi biz de anıyoruz. Herkes de bütün devrim şehitlerini anabilir ve onların şiarlarını atabilir. Bütün bunları yaparken; hiç kimsenin sağa-sola çamur atmasına hakkının olmadığını da belirterek, okuyucudan özür dileyip, «Halkın Birliği» sayın yazarına şu soruyu sormayı hakkımız olarak görüyoruz: «Siz geçmişte 'Deniz Gezmiş ve arkadaşları' ile birlikte değildiniz, şimdi de onları 'küçük-burjuva ihtilalciliği' ile suçluyorsunuz ve hem de 'miras'larına konmaya çalışıyorsunuz, bütün bunlar yetmiyor, sağa-sola 'miras' davasından dolayı çamur atıyor ve 'miras' paylaştırıcılığı yapıyorsunuz. Peki sormak ayıp olmasın: Siz bizim itin (H.K.'nun) nesi oluyorsunuz? Biz bu sayın baya Deniz'lerin 'miras'ına konu diye çatmıyoruz,

hayır: 'Ürümelerini bilmeyen it sürüsüne getirir kurt'
halk deyiminde olduğu gibi: bize ve sağa-sola ağız
attığı için; zorunlu olarak ağzının payını veriyoruz.
(Bunun için okuyucunun bu kullanmaya mecbur kal-
dığımız kelimelerden dolayı bizi mazur göreceğine
inanıyoruz). Daha önce de belirttiğimiz gibi; orta yer-
de bir 'miras' davası yok. Kaldı ki olsa bile: bu 'mi-
ras'ı pay etme ükalalığı bu sapı silik herife düşmez.
Tekrar edelim: Emeğin Birliği hiç kimsenin 'mirasçısı'
değil, hiç kimsenin 'miras'ı peşinde koşmuyor, hiç bir
kimseyle bir 'miras' davası da yoktur.

«Halkın Birliği» yazarının: «Deniz'lerin kararlılık-
la mücadele ettikleri dönemde, kavgadan kaçan un-
surlar, şimdi onlara sahip çıkıyor,» şeklindeki pro-
vakasyonuna da şimdilik hiç bir şey demiyoruz. Ki-
min «kaçıp» kimin kaçmadığı, kimin gidip (çeşitli ge-
rekçelerle) teslim olmayı mücadele etmeye yeğlediği,
(bugünde belli ama, sizin gibi burjuva uşakları gör-
mek istememektedirler) günü gelince daha da açık
bir şekilde belli olacaktır. O zaman hem senin gibi
haddini bilmeyip sağa-sola çamur atanlara, hem de
«kavgadan kaçanlara» hesap sorulacaktır:

«Halkın Birliği» yazarı ükalalıklarına şöyle de-
vam ediyor: «Bu unsurlar keskin sözlerle revizyoniz-
me karşı olduklarını söylemekle birlikte esasında re-
vizyonist örgütlere kadro yetiştirmektedirler. Çünkü
bunlar Marksist-Leninist çizgiye (aman ne Marksist -
Leninist çizgi (!) Y.N.) T.K.P. ağzıyla «Maocu bozgun-
culuk» diye en adi küfürleri savururken, Rus sosyal-
emperyalistlerini kölece bir zihniyetle kiskançlıkla sa-
vunmaktadırlar. Modern revizyonist elebaşlara - toz
kondurmamaya çalışmaktadırlar. Üstelik bu tavırlarını
Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasında tarafsız
oldukları iddiasıyla birlikte göstermektedirler. Ama

hayat sınıf mücadelesinde tarafsızlığın olmadığını, tarafsızlık adına çıkan bu bayların, pratikte revizyonizmden tarafta yürüdüklerini göstermektedir. (...) Emegın Birliği dergisi eskiden keskin sözlerle ortaya çıkarken, bugün bu keskinlikleri de teslimiyete dönüşmüştür. Bunlar sadece T.K.P.'nin TSİP'in tezlerini savunurken keskindirler. Bu derginin görüşleri büyük ölçüde T.K.P. hainlerinin onlara aşladığı görüşlerdir.»

Almış olduğumuz bu anlamsız ve uzun alıntıyla; bu zatın Emegın Birliği'ne yöneltmiş olduğu laf salatasının tamamını bu yazımıza almış bulunuyoruz. Okuyucu da görmektedir ki: bu Maocu efendi; eleştirmiş olduğu Emegın Birliği'nden hiç bir alıntı almadığı gibi; ya Emegın Birliği'ni hiç okumamış, ya da okumuş fakat: Emegın Birliği'ne göre değil, Maocu mayasına uygun bir şekilde, kendi istekleri doğrultusunda, kendi kendine gelin güveyi olmuş. Çünkü; Emegın Birliğini okusaydı, en azından Emegın Birliği'nin kendilerine: «Maocu bozguncular» değil, «Maocu sosyal-şoven volantirist burjuva uşakları» dediğini öğrenmiş olurdu. Emegın Birliği, Maocuları, proletaryaya saflarında ve proletaryaya içi bir akım olarak görmemiş için: Maoculara «bozguncu» veya «bölücü» gibi sıfatları yakıştıramaz. Emegın Birliği: Maoculuğu derin bir şekilde incelemiş ve Maoculuğun küçük-burjuva volantirizminden kaynaklandığını, sosyal-şovenizme dönüştüğünü, proletaryadan koparak (1 Mayıs İstanbul olayları bu tahlilimizin doğruluğunu ispatlamıştır) burjuvazinin yanında yerini alarak, burjuva uşaklığı haline geldiğini çok doğru bir şekilde ispatlamıştır. Bunun için, Emegın Birliği bilimsel olarak tespit ettiği bu sıfatlar dışında, başka herhangi bir sıfatı Maoculara reva görmez. (!)

«Halkın Birliđi» yazarının: «Emeđin Birliđi'nin keskin laflarla ortaya çıktığını» ve daha sonra «Rus» dűşmanlıđı yapmadığından dert yanmasına gelince: Bu iddianında diğerleri gibi: Emeđin Birliđi'nden habersiz, Emeđin Birliđi görűşü ile uzaktan yakından alakası olmayan, siyasi bir sahtekârlık olduğunu peşinen belirtelim. Çünkü: Emeđin Birliđi hiç bir zaman ne «keskin» ne de törpülenmiş (!) bir Sovyet dűşmanlıđıyla «ortaya» çıkmamıştır, hiç bir zaman, Sovyet dűşmanlıđı yapmamıştır ve yapmazda. Hatta, tam tersine; Emeđin Birliđi Sovyetler Birliđi'ni bilimsel, tutarlı ve kararlı bir biçimde savunmuştur, savunmaya devam etmektedir. Biz, Sovyetler Birliđi'nin kolhoz politikasını ve burjuva devletleriyle ilgili «Kapitalist olmayan yoldan kalkınma» «barışçı yoldan geçiş» diř politikasını revizyonist bir politika olarak nitelemiştik. Bunu da: Hiç bir zaman için Sovyet dűşmanlıđı şeklinde değil ;iřçi sınıfının kendi meselesi, parti içi bir sorun olarak görmüş ve eleştirmiştik. Ve Sovyetlerin bu politikası düzeltilmedikçe de iřçi sınıfının bir iç sorunu olarak, bu eleştirimiz devam edecektir, bu bir dűşmanlık değil, bir eleştiri-özeleştiri sorunudur.

Yazarın, Emeğin Birliği'nin; «Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasında tarafsız oldukları» iddiasıyla kastettiği: Sovyetler Birliği ile Çin arasındaki çekişmede tarafsızlığına gelince: Kuşkusuz, bu Maoçu yazara göre, Çin Marksist-Leninist (!) fakat Sovyetler Birliği revizyonist; Emeğin Birliği'de bu her ikisinin «arasında» tarafsız bir hakem (!) Eğer bu yazar Emeğin Birliği'ni okumuş olsaydı ya da kendi öznel isteklerine göre değilde, Emeğin Birliği'ne göre konuşsaydı bu boş gevezeliği yapmazdı. Çünkü Emeğin Birliği; «Marksizm-Leninizmle, revizyonizm» arasında tarafsız değil: Emeğin Birliği, Marksizmin-Le-

ninizmin canlı ruhuna ortodoksça bağlıdır. Yine Emeğin Birliği, iki siyasi çizgiden birinin Marksizmi temsil ettiği görüşünde değildir. Dolayısıyla sorun «Marksizm-Leninizm'le» «revizyonizm» arasında «tarafsız» olup olmamak değildir. Ancak gerek ÇKP yanlıları gerekse SBKP yanlıları Marksizmi temsil etmeyen «taraftardan» birinin yanına geçmekle, Marksizm-Leninizm'den tarafsızlıklarını kanıtlamış olmaktadır. Maoocu sosyal-şoven gözlük takarak dünyaya bakanların dışında kalan herkes görmüştür ve görmektedir. Bu politika konusunda Emeğin Birliği'nin, Maoocularla diğer Sovyet papağanlığı yapan oportünistlerden farkı: Türkiye koşullarına ne Çin, ne de Sovyet gözüyle bakmak değil; Türkiye'ye: kendi gözüyle bakıp, mücadelesinin yolunu kendisi çizip fakat; Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler, dünya işçi sınıfı ve ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadelelerle enternasyonal dayanışmayı sağlamaktır. Emeğin Birliği'nin siyasi çizgisi tek kelimeyle budur. Yazar efendi anlayamadıysa iyice anla!..

Diğerlerinde olduğu gibi yazarın, Emeğin Birliği'nin: T.K.P.'nin peşinde kulaç atmaktadır iddiası da, yazarın Maoocu hayal dünyasından doğan bir öznedir. Tabii ki: bu sosyal-şoven zata göre T.K.P.'nin «peşinde kulaç» atmamak için Maoocular gibi keskin Sovyet ve Sosyalizm düşmanlığı yapmak gerekir. Emeğin Birliği'de böyle bir saçmalık yapmadığı ve yapamayacağı için: bu burjuva uşağına göre; Emeğin Birliği «TKP'nin peşinde kulaç atıyor» demektir (!) Yazarın bu iddiasına karşı şunu söylemekten başka söz bulamıyoruz: «Küçük-burjuvazi bir kez icat inciler doğurarak Marksizmin-Leninizmin ırzına geçmeye görsün, eğer bir kez buna baş vururlarsa: aklın, mantığın kabul etmeyeceği icatlar doğururlar»,. Herifler

yarım asrı aşkın, sosyalist bir devlet olan Sovyetler Birliğini, on satırlık bir yazıyla «emperyalist» bir devlet ve koskocaman sosyalist bloku Sovyetlerin «uydusu» kapitalist devletler yapıp, işin içinden çıktılar; buna bakarsan, Emegın Birliği'ne bu dediklerini hiç de çok görmemek gerekir. Bu Maocu bayların: inkarcılık ve iftira etme iştahu bir kez kabarmaya görsün, eğer inatçılık iştahları kabarırsa; deveyi hamuduyla yutar. İftira etme iştahları kabarırsa öküze buzağı doğurturlar (!) Allah şerlerinden emin eylesin (!!)

Emegın Birliği hiç bir partinin veya fraksiyonun «peşinde kulaç» atmamaktadır ve atmayacaktır. Emegın Birliği, Türkiye işçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesini aynı ideolojik doğrultuda yürüyen (unsur-örgüt, fraksiyon) herkesle birlikte yürütmektedir ve yürütmeye devam edecektir. Emegın Birliği bu mücadelesini, emperyalizme işbirlikçi tekelciliğe ve tümgericiliğe ve faşizme karşı yürütürken: her türden oportünizme karşı mücadelesini de bu mücadele ile birlikte yürütmektedir. Ne ki; Emegın Birliği, oportünizme karşı mücadelesinde: işçi sınıfına en tehlikeli, burjuvazinin yanına gitmeye en yakın olanını birinci ve diğerlerini ise ikinci plana almıştır. Saptanmış olan bu ilke ışığında; Emegın Birliği oportünizme karşı yürüttüğu amansız mücadelesinde sosyal-şoven Maoculuğu birinci plana ve TKP, TIP, TSİP vb. gibi oportünistleri de ikinci plana almıştır. Çünkü Emegın Birliği oportünizme kılçık atarak oportünizmi teşhir etme yolunu seçmemiştir. Emegın Birliği: Her türden oportünizme bilimsel, köklü eleştiriler getirerek oportünizmin teşhir ve tecrit etme yolunu seçmiştir. Bunun için Emegın Birliği: «Sovyet sosyal-emperyalizmi tezi (!) sosyal-şovenlerin savunduğu bir tezdir» başlığı altında Maoculuğa köklü ve bilimsel bir eleş-

tiri getiren yazısını birinci planda yayınlamıştır. Emeğin Birliği: TKP, TIP TSIP, vb. oportünistleri şimdilik Maoculukla aynı kefeye koymamak kaydıyla (ilerde bunların içinde de Maocuların yanına yaklaşanlar oluncaya kadar) bu yazı serisinden sonra TIP ve TKP oportünistlerinin programlarına getirmiş olduğu bilimsel ve köklü eleştirileri: ya seri halinde Emeğin Birliği'nde, ya da Emeğin Birliği yayınları yoluyla (broşür veya kitap halinde) çıkartarak yayınlayacaktır. O zaman bu sayın burjuva uşağı yazarda görecektir ki: Türkiye'nin ekonomik, sosyal tahlilinde: Maocularla TKP mi aynı şeyleri söylüyor, yoksa Emeğin Birliği ile TKP mi? (Çünkü bu bilimsel incelemede birbirine karşı kan düşmanı gibi gözükten fakat; Türkiye'nin ekonomik, sosyal tahlilinde aynı şeyi söyleyen Maocular ve TKP'nin neleri savunduklarının da bir karşılaştırılması yapılmıştır.) Zaten mevcut durumda da Emeğin Birliği: hemen hemen her sayısında yeri geldikçe; Maocuların dışında kalan oportünistleri de eleştirmektedir. Bunu kasıtlı görmek ve duymak istemeyenlerden başka, bütün okuyucular görmekte ve bilmektedirler.

Tekrar edelim ki: Emeğin Birliği hiç bir örgüt veya fraksiyonun; «peşinde kulaç» atmamaktadır. Emeğin Birliği; Marksizmin-Leninizmin canlı ruhuna ortodoksça bağlıdır. Emeğin Birliği; hiç kimsenin «mirasına» konmamıştır; hiç kimseyle de böyle bir «miras» davacılığı yoktur. Emeğin Birliği Marksist-Leninist yolu seçmiş ve bu yolda yürüyen ve yürümek isteyen bütün örgüt, fraksiyon, unsurlarla birlikte yürüyor, ürücüler ne kadar da ürseler, yürümeye devam edecektir. Emperyalizme, işbirlikçi tekelliliğe, faşizme ve tüm gericiliğe ve her türlü oportünizme, Maocu sosyal-şoven volantirist burjuva uşaklarına

rağmen. Evet Maocu burjuva uşığı yazar: «Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un anıları yaşıyor» fakat senin zannettiğin gibi değil...

(4 Haziran 1977)